

OTROŠKA LETA

Svetlana Makarovič, vsestranska umetnica, književnica, igralka, pevka in ilustratorka se je rodila v Mariboru očetu Abdonu in mami Otiliji prvega januarja leta 1939. Mama je bila iz ugledne mariborske katoliške družine. Zaljubila se je v fanta iz Nabrežine pri Trstu, ki je bil ateist. Ob njuni poroki so starši Otilijo razdedinili. V zakonu so se jima rodili trije otroci; poleg Svetlane še sinova Gorazd ter Jan. Ob bombardiranju Maribora je družina pobegnila v Ljubljano. Tam so se vselili v stanovanje očetovih staršev. Otepalni so se s hudo revščino. Svetel spomin iz njene samotne mladosti je nona, očetova mati, ki ji je pripovedovala pravljice, pela pesmi ter ji pripovedovala o velikih skladateljih. Svetlana je imela že v prvem razredu zaradi podhranjenosti težave pri telovadbi. Skupinskih iger z žogo se je rešila tako, da jih je prešpricala. Ker je imela veliko neopravičenih ur, je imela vedenje ocenjeno z oceno dobro. Tudi sicer ni bila med najboljšimi učenci. Večino predmetov je imela ocenjeno z zadostno, razen ruščine. Pri tem predmetu je bila najboljša na šoli. Bila je tudi izvrstna učenka klavirja na glasbeni šoli. Doma ga je prav obsedeno vadila, še zlasti, kadar je želela preglasiti prepiranje staršev. Po očetovi strani je bila deležna liberalne vzgoje, po materini skrajno klerikalne. Obiskovala je verouk, redno hodila k maši, pela je tudi v frančiškanskem zboru.

Predvojni Maribor

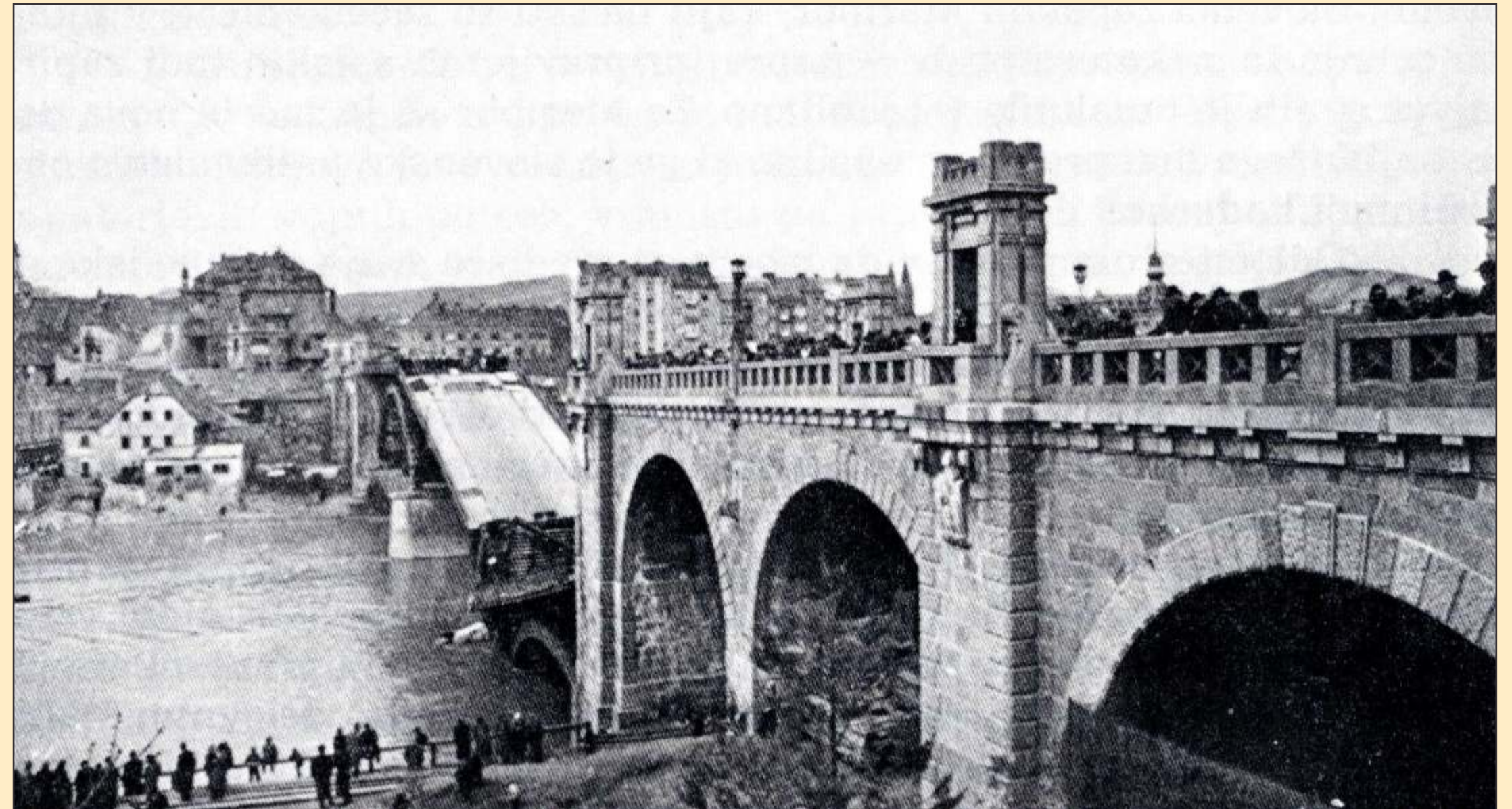
»Že kot otrok sem se zavedala, da sem grda, kar so mi dostikrat dali tudi vedeti. Obstaja anekdota iz mojega otroštva, ko sem bila stara sedem, osem let. Imela sem sestrično, ki je bila od mene dve leti mlajša. Hodila je k baletu, bila je elegantna in srčkana, in ko je prišla na obisk, je imela kitke z velikimi pentljami. Ko je sestrična odšla, je moja mama rekla: »Kako je Vesna luškana s temi pentljami.« Takoj sem stopila k mami in jo vprašala: »Mama, a sem jaz tudi luškana?« Dobesedno mi je odgovorila: »Zahvali se Bogu, da nisi pohabljen.« S tem mi je zadala kar hudo rano, in s to rano sem pravzaprav živela še dolgo.«

Še posebej zoprna ji je bila spoved, saj župnik ni spoštoval zaveze molčečnosti, ampak je o vseh Svetlaninih grehih sproti obveščal njeno mamo. Tako je na dan prišel tudi podatek, da je iz kredence ukradla 20 dinarjev, z njimi kupila dve vreči bonbonov in na posladek povabila vse otroke iz sosesčine.

Povojno obnavljanje ruševin

»Moja generacija čuti nekaj nostalgije po prvih letih osvoboditve, ko smo vsi delali. Stalno je bila prisotna ideja tovarištva, da bomo skupaj počistili ruševine, odnesli smeti, začeli graditi na novo. Tudi mali smo delali. Bila sem stara šest let, pa sem garala z navdušenjem, čeprav nisem mogla sama peljati samokolnice in mi je pomagal star parizan. V zraku sta bila solidarnosti in tovarištvo, ki sta potem še dolgo trajala.«

Bombardiranje Maribora

Ljubljana med drugo svetovno vojno

Pokora za krajo

20 ukradenih dinarjev